

Pushing the Limits, Katie McGarry

Copyright © 2012 by Katie McGarry

Translation copyright © 2013 Editura EPICA

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises II B.V./S.ă.r.l..

This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, business establishments, events or locales is entirely coincidental."

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română
sunt rezervate Editurii EPICA

ISBN: 978-606-93335-3-2

București, 2013

La prețul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează
Uniunii Scriitorilor din România
cont nr. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001,
BCR Unirea, București

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MCGARRY, KATIE

Destine la limită / Katie McGarry ; trad.:
Adrian Deliu. – București : Epica, 2013
ISBN 978-606-93335-3-2

I. Deliu, Adrian (trad.)

821.111-31=135.1

DESTINE LA LIMITĂ

Katie McGarry

Traducere din limba engleză și note de
ADRIAN DELIU

Echo

„Tata e obsedat să dețină controlul, pe maică-mea vitregă o urăsc, fratele meu e mort, iar mama are... mă rog... probleme. Cum credeți că o duc?”

Replica asta mi-ar fi plăcut la nebunie s-o dau la întrebarea doamnei Collins, însă tatăl meu acorda o importanță prea mare aparențelor, astfel încât eu să mai pot răspunde cu sinceritate. Așa că, în loc de asta, am clipit de trei ori și am zis:

— Bine.

Doamna Collins, noua asistentă socială detașată la Eastwick High, s-a comportat de parcă n-aș fi spus nimic. A împins un teanc de dosare spre marginea biroului ei și-așa învâlmășit și s-a apucat să răsfoiască în pripă diverse documente.

Noua mea terapeută a început să fredoneze o melodie când mi-a găsit dosarul gros de opt centimetri și s-a răsplătit cu o gură de cafea, lăsând o urmă de ruj roșu-aprins pe curbura căinii. Duhoarea de cafea ieftină și de creioane proaspăt ascuțite plutea apăsătoare prin aer.

Pe scaunul din dreapta mea, tata își tot privea ceasul de la mână, iar pe cel din stânga, Vrăjitoarea cea Rea din Vest¹ se foia,

¹ Personaj din *Minunatul Vrăjitor din Oz*, roman de L. Frank Baum.

nerăbdătoare. Eu lipseam de la prima oră de analiză matematică, tata lipsea de la nu știu ce întâlnire foarte importantă, cât despre mama mea vitregă din Oz? Sunt convinsă că ei îi lipsea creierul.

— Nu-i așa că-ți place ianuarie? m-a întrebat doamna Collins, în timp ce-mi deschidea dosarul. Un nou an, o nouă lună, o nouă viață pe care s-o începi de la zero.

Și, fără ca măcar să aștepte vreun răspuns, a continuat:

— Îți plac perdelele? Eu le-am făcut.

Dintr-o singură mișcare sincronizată, taică-meu, maică-mea vitregă și cu mine ne-am întors privirile spre perdelele cu buline roz atârinate la ferestrele care dădeau spre parcarele elevilor. Erau prea de *Căsuța din prerie*¹ pentru gustul meu, și cu o combinație de culori ca un delir coșmaresc. Niciunul dintre noi nu i-a răspuns, și tăcerea noastră a generat o stânjeneală apăsătoare.

Exact atunci, telefonul BlackBerry al tatălui meu a vibrat. Cu un efort exagerat, el și l-a scos din buzunar și a început să citească de pe ecran. Ashley stătea să-și bată darabana cu degetele pe pântecul umflat, iar eu citeam inscripțiile pictate de mână de pe tăblițele atârinate pe perete, ca să mă pot concentra la orice altceva, numai la ea nu.

Eșecul este unicul tău dușman. Singura cale de a urca este să nu privești niciodată în jos. Reușim deoarece credem. Un vultur stă pe-un pisc c-un pix în plisc.

OK... e drept că ultima dintre ele nu era prezentă pe peretele zicalelor, dar mie mi s-ar fi părut amuzantă, de-ar fi fost.

Doamna Collins îmi dădea impresia unui Labrador retriever crescut peste măsură, cu părul ei blond și atitudinea mult prea prietenoasă.

¹ Serial de televiziune american a cărei acțiune se petrece în ultima parte a secolului al XIX-lea.

— Punctajele lui Echo la ACT¹ și la SAT² sunt formidabile. Sigur sunteți foarte mândri de fiica dumneavoastră, a zis, adresându-mi un zâmbet sincer care-i dezvăluia toți dinții.

Porniți cronometrul. Ședința mea de terapie a început în mod oficial. Acum aproape doi ani, după incident, Serviciul pentru Ocrotirea Copilului a „recomandat insistent” terapia psihologică... și tata a înțeles repede că e de preferat să spui da la orice e „recomandat insistent”.

Obişnuiam să mă duc la ședințele de terapie ca toți oamenii normali, la un cabinet din afara școlii. Dar, grație unei infuzii de capital din partea administrației statului Kentucky și al unei ultra-zeloase asistente sociale, ajunsesem să particip la acest program pilot. Unica misiune a doamnei Collins era să se ocupe de câțiva copii de la liceul meu. Bafta mea!

Tata și-a îndreptat spinarea pe scaunul lui.

— Punctajul de la matematică a fost mic. Vreau ca ea să mai dea o dată testele.

— E vreo baie prin apropiere? s-a amestecat Ashley în discuție. Bebe adoră să-mi stea pe vezică.

Mai degrabă, Ashley adora să atragă întreaga atenție asupra ei. Doamna Collins i-a adresat un zâmbet crispat și i-a arătat spre ușă.

— Ieșiți pe coridorul principal și faceți la dreapta.

După felul în care s-a ridicat de pe scaun, Ashley parcă ar fi cărat în pântec o ghiulea din plumb de jumătate de tonă, nu un bebeluș mititel. Am clătinat din cap, dezgustată, gest care n-a făcut decât să-mi atragă privirea glacială a tatii.

¹ Abreviere pentru American College Testing, un test standardizat la care sunt supuși elevii de liceu în vederea admiterii la facultăți.

² Prescurtare de la Scholastical Aptitude Testing, apoi de la Scholastical Assessment Test, o altă probă de verificare standardizată, cu durata de trei ore și patruzeci și cinci de minute și cuprinzând secțiunile de Matematică, Analiză Literară și Compunere, solicitată pentru admiterea în unele dintre instituțiile de învățământ superior.

— Domnule Emerson, a continuat doamna Collins, de îndată ce Ashley a părăsit încăperea, punctajele lui Echo sunt cu mult peste media la nivel național și, conform dosarului ei, și-a îndeplinit deja formalitățile de înscriere la facultățile preferate.

— Mai sunt câteva facultăți economice, cu termene prelungite, la care aș vrea ca ea să se înscrie. În plus, familia aceasta nu acceptă „peste medie”. Fiica mea trebuie să exceleze.

Tata vorbea cu aerul unui zeu. Putea tot atât de bine să fi adăugat și fraza *Astfel să fie scris, și astfel făptuit*¹. Mi-am rezemat coatele de brațele scaunului și mi-am ascuns fața între mâini.

— Îmi dau seama că lucrul acesta vă deranjează cu adevărat, domnule Emerson, a replicat doamna Collins, pe un ton enervant de egal. Dar punctajele lui Echo la Limbă și literatură se apropie de perfecțiune...

Și acesta a fost momentul în care am încetat să-i mai ascult. Tata avusese controversa asta și cu precedentă îndrumătoare școlară, când eram în anul al doilea, după ce am trecut de PSAT². Pe urmă, din nou, anul trecut, când am trecut prima oară de SAT și de ACT. Până la urmă, îndrumătoarea înțelesese că tata ieșea totdeauna învingător, așa că abandonase după prima rundă.

Punctajele mele de la teste erau pe ultimul loc în lista preocupărilor mele. Să fac rost de bani ca să repar mașina lui Aires, asta era grija care mă rodea.

Încă de la moartea lui Aires, tata persistase în încăpățănarea lui pe această temă, insistând că trebuie s-o vindem.

— Echo, tu ești mulțumită de rezultatele tale? m-a întrebat doamna Collins.

¹ Celebru citat atribuit faraonului egiptean Ramses în filmul *Cele zece porunci*, regizat de Cecil B. DeMille (1956).

² Preliminary SAT, un test pregătit pentru SAT, dat în S.U.A. de elevii de liceu din anii al doilea și al treilea, de regulă, dar mai este dat uneori și de elevi din anul întâi, sau chiar din clasele a șaptea sau a opta de gimnaziu. Rezultatele acestuia contează și la atribuirea burselor naționale pentru elevi.

M-am zgâit la ea prin perdeaua de păr roșu, cârlionțat, care-mi atârna peste față. Precedenta terapeută înțelesese care e ierarhia în familia noastră, așa că vorbea cu tata, nu cu mine.

— Poftim?

— Ești mulțumită de rezultatele tale de la ACT și de la SAT? Vrei să mai dai o dată testele? a repetat ea, împreunându-și mâinile și așezându-le peste dosarul meu. Vrei să te înscrii și la alte facultăți?

L-am privit pe tata în ochii lui cenușii, obosiți. Hai să vedem. Refacerea testelor ar însemna ca tata să mă împingă în fiecare clipă spre învățatură, iar mai departe, ar însemna ca eu să mă trezesc devreme într-o zi de sâmbătă și să-mi fac praf toată dimineața prăjindu-mi creierul, după care să-mi fac griji săptămâni în șir pentru rezultate. Cât despre înscrierea la alte facultăți? Mai bine refac testele.

— Nu tocmai.

Cutele de îngrijorare gravate pentru totdeauna în jurul ochilor și a gurii lui s-au adâncit de dezaprobare, așa că am schimbat placa.

— Tata are dreptate. Ar trebui să refac testele.

Doamna Collins a măzgălit ceva cu un pix în dosarul meu. Ultima mea terapeută fusese extrem de bine informată cu privire la problemele mele în materie de autoritate. Nu era necesar să mai scrie o dată ceea ce era deja consemnat acolo.

Ashley a revenit în cameră, bălăbănindu-se ca rața, și s-a lăsat să cadă pe scaunul de lângă mine.

— Am pierdut ceva? s-a interesat ea.

Sinceră să fiu, eu și uitasem că există. Of, măcar dac-ar uita și tata...

— Nimic, i-a răspuns tatăl meu.

Doamna Collins și-a ridicat în sfârșit pixul de pe coala din dosar.

— Întreab-o pe doamna Marcos care sunt datele următoarelor teste, înainte de a merge la oră. Și, din moment ce îndeplinesc

rolul de îndrumător școlar, aș vrea să discutăm despre orarul tău, din semestrul de iarnă. Ți-ai umplut orele libere cu o mulțime de materii economice. Și mă întreb de ce.

Răspunsul adevărat, pentru că așa-mi ceruse tata, probabil că ar fi enervat pe multă lume din încăpere, așa că am improvisat altul.

— Fiindcă mă ajută să mă pregătesc pentru facultate.

Uau. Spusesem asta cu entuziasmul unui copil de șase ani așteptându-și rândul pentru un vaccin anti-gripal. Proastă inspirație din partea mea. Tata s-a foit din nou pe scaun și a oftat. M-am gândit dacă să ofer un alt răspuns, dar mi-am dat seama că și acela ar fi sunat la fel de plat.

Doamna Collins a continuat să-mi parcurgă dosarul cu privirea.

— Ai demonstrat un incredibil talent artistic, în mod special la pictură. Nu-ți propun să renunți la toate materiile tale economice, dar ai putea să te lipsești de una dintre ele, și să alegi ore de pictură în loc.

— Nu, s-a repezit tata, aplecându-se în față și împletindu-și degetele. Echo nu va lua ore de pictură, este limpede?

Tata e o stranie combinație dintre un instructor de cazarmă și iepurele alb al lui Alice¹: mereu are de mers neapărat într-un loc important, și-i place să le dea comenzi tuturor celorlalți din preajmă.

Trebuie să-i recunosc meritele doamnei Collins: n-a tresărit nici măcar o dată înainte de a-și exprima capitularea:

— Precum cristalul.

— Ei bine, acum, dacă tot am stabilit și asta...

Ashley, cu bebelușul ei din burtă, s-a tras spre marginea scaunului, pregătindu-se să se ridice.

¹ Personaj din romanul lui Lewis Carroll, *Aventurile lui Alice în Țara Minunilor*, care apare încă de la începutul acțiunii, spunând „Vai de mine, vai de mine, o să ajung prea târziu!”, dispărând apoi în vizuina lui. Alice îl urmărește și, astfel, ajunge în Țara Minunilor.

— Din greșeală, mi-am supraîncărcat programul pe ziua de azi și am programare la obstetrician. E posibil să aflăm sexul copilului.

— Doamnă Emerson, situația școlară a lui Echo nu face obiectul acestei întâlniri, dar vă înțeleg dacă trebuie să plecați, a răspuns doamna Collins, extrăgând o scrisoare oficială din sertarul de sus al biroului, în timp ce Ashley, roșie la față, se lăsa la loc pe spătarul scaunului. Mai văzusem antetul acela de destule ori în decursul ultimilor doi ani. Celor de la Ocrotirea Copilului chiar le place să distrugă pădurile tropicale.

Doamna Collins a citit scrisoarea doar pentru ea, în timp ce eu îmi doream, în secret, să fiu cuprinsă de o combustie spontană. Atât eu, cât și tata, ne-am pleoștit pe scaunele noastre. O, afurita plăcere a terapiei de grup!

Cât am așteptat-o să-și termine lectura, am remarcat, lângă computerul ei, o broască verde din pluș, o fotografie înfățișând-o pe ea, alături de un tip — probabil, soțul ei — și, în cele din urmă, pe un colț al biroului ei, o panglică mare, albastră. Din acelea fistichii, pe care le primești când câștigi un concurs. O senzație stranie m-a făcut să mă foiesc. Hm... ciudat.

Doamna Collins a perforat scrisoarea, după care a plasat-o în deja supraaglomeratul meu dosar.

— Gata. Sunt, în mod oficial, terapeutul tău.

Fiindcă n-a mai zis altceva, mi-am întors ochii de la panglică spre ea. Mă urmărea cu privirea.

— Frumoasă panglică, nu-i așa, Echo?

Tata și-a dres glasul și i-a expediat doamnei Collins o privire ucigătoare. OK, era o reacție neobișnuită, dar în definitiv, pe el îl irita până și simpla prezență aici. Mi-am întors din nou atenția spre panglică. De ce mi se părea cunoscută?

— Așa cred.

Privirea i s-a abătut spre plăcuțele de identificare militare de la gâtul meu, cu care mă jucam absentă.

— Îmi pare foarte rău pentru pierderea din familia ta. La ce armă?

Grozav. Tata o să facă naibii apoplexie. Îmi pusese clar în vedere de numai șaptezeci și cinci de ori că plăcuțele de identificare ale lui Aires trebuiau să stea în cutia de sub patul meu, însă azi aveam nevoie de ele: un nou terapeut, împlinirea a doi ani de la moartea lui Aires încă proaspătă în memorie, și prima zi din ultimul meu semestru de liceu. O senzație de greață îmi tresălta și țopăia prin intestine. Evitând încruntarea dezamăgită a tatii, m-am străduit din greu să-mi cercetez părul și vârfurile despicate.

— Infanterie marină, a răspuns sec tata. Știți ce, am o întâlnire în dimineața aceasta cu potențiali clienți, i-am promis lui Ashley c-o duc la consultația programată, iar Echo lipsește de la oră. Când aveți de gând să încheiați cu toate astea?

— Când consider eu de cuviință. Dacă intenționați să îngreunați desfășurarea acestor ședințe, domnule Emerson, voi fi cât se poate de bucurasă să-l chem pe asistentul social al lui Echo.

Mi-am stăpânit cu greu zâmbetul care-mi trăgea în sus de colțurile buzelor. Doamna Collins știa să-și joace cartea cu măiestrie. Tata a bătut în retragere; în schimb, maică-mea vitregă...

— Eu nu înțeleg. Echo o să împlinească în curând optsprezece ani. De ce mai are statul autoritate asupra ei?

— Pentru că e în interesul ei, în opinia statului, a asistentului ei social și a mea personal, a replicat doamna Collins, închizând dosarul. Echo își va continua terapia cu mine până când va absolvi liceul, în primăvara aceasta. În acel moment, autoritatea statului Kentucky o va elibera... ca și pe dumneavoastră.

A așteptat până când a văzut-o pe Ashley clătinând din cap, tăcută, în semn de acceptare a situației, și abia apoi a continuat.

— Cum te descurci, Echo?

Splendid. Fantastic. Mai rău nici că se poate.

— Bine.

— Sigur? a insistat, ciocănindu-și bărbia cu un deget. Fiindcă așa fi crezut că aniversarea morții fratelui tău ți-ar putea declanșa stări sufletești chinuitoare.

Doamna Collins a rămas cu ochii pe mine, iar eu i-am răspuns cu o privire goală. Tata și Ashley urmăreau stânjenitoarea confruntare. Mă simțeam săcâită de vinovăție. Practic, ea nu-mi pusese o întrebare, așa că eu, teoretic, nu-i datoram un răspuns, însă nevoia de a-i face pe plac mă inunda ca un val de reflux. Dar de ce? Ea nu era decât un alt terapeut din carusel. Toate îmi puneau aceleași întrebări și-mi promiteau ajutorul, dar fiecare dintre ele mă lăsa în aceeași stare în care mă găsisese: zdrobită.

— Plânge, s-a auzit vocea stridentă a lui Ashley, străpungând tăcerea, de parcă ar fi răspândit bărfe siropoase de club. Tot timpul plânge. Îi simte cu adevărat lipsa lui Aires.

Atât eu, cât și tata, ne-am întors privirile spre toanta blondă. Eu mă rugam să continue, în timp ce tata, sunt convins, se ruga să-și închidă gura. Dumnezeu mi-a ascultat ruga, măcar de data asta. Ashley a vorbit mai departe.

— Cu toții îi simțim lipsa. Mare păcat că bebelușul n-o să-l mai poată cunoaște.

Și, încă o dată, bun venit la spectacolul lui Ashley, sponsorizat de Ashley și de banii tatălui meu. Doamna Collins s-a apucat să scrie cu vioiciune, fără îndoială immortalizând fiecare cuvânt imprudent al lui Ashley în dosarul meu, iar tata a scăpat un mormăit de nemulțumire.

— Echo, ai vrea să vorbim despre Aires în ședința de azi? m-a întrebat doamna Collins.

— Nu, am răspuns. Și probabil că era cel mai sincer răspuns din câte dădusem toată dimineața.

— Foarte bine, a zis ea. Îl lăsăm pentru altădată. Dar cu mama ta? Ai mai avut vreo legătură cu ea?

— Nu, au răspuns, concomitent, Ashley și tata, în timp ce mie mi-a scăpat un:

— Într-un fel.

M-am simțit ca umplutura unui sandviș cu șuncă atunci când ei doi s-au aplecat spre mine. Nu-mi dau seama precis ce anume mă împinsese să spun adevărul.